

Silvia Kerim

Povestiri
despre
Prietenii
mei

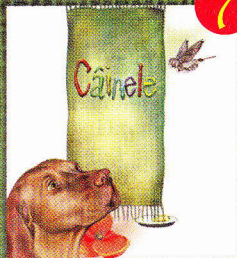
editia
a II-a

Ilustrații de
Victoria Argint

Libris cuprins

Respect pentru oameni și animale

Motă -
motanul șprițat

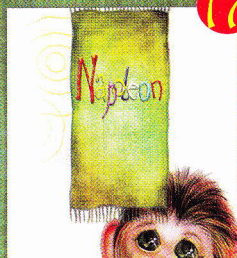
7

13

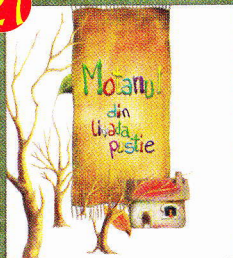
Povestire despre
câinele Dragă-
Bobiță-Într-un-
Cuvânt și noul său
prieten, Tulumbă

Napoleon

17

21

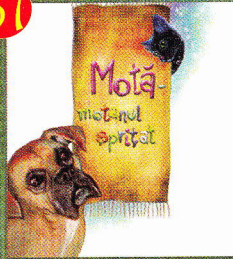
Motanul
din
livada pustie

Galoșul

25

31

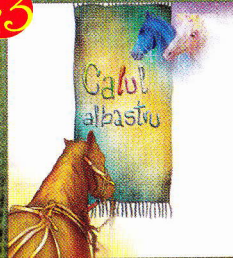
Câinele

Gândul
din
colț

37

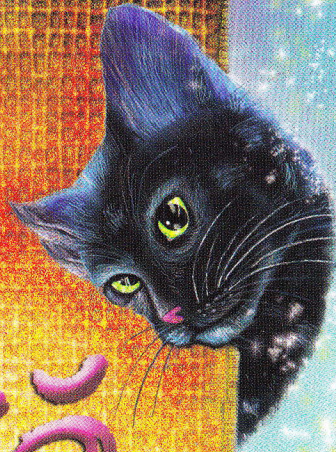
43

Calul
albastru

Libr

Respect pentru oame

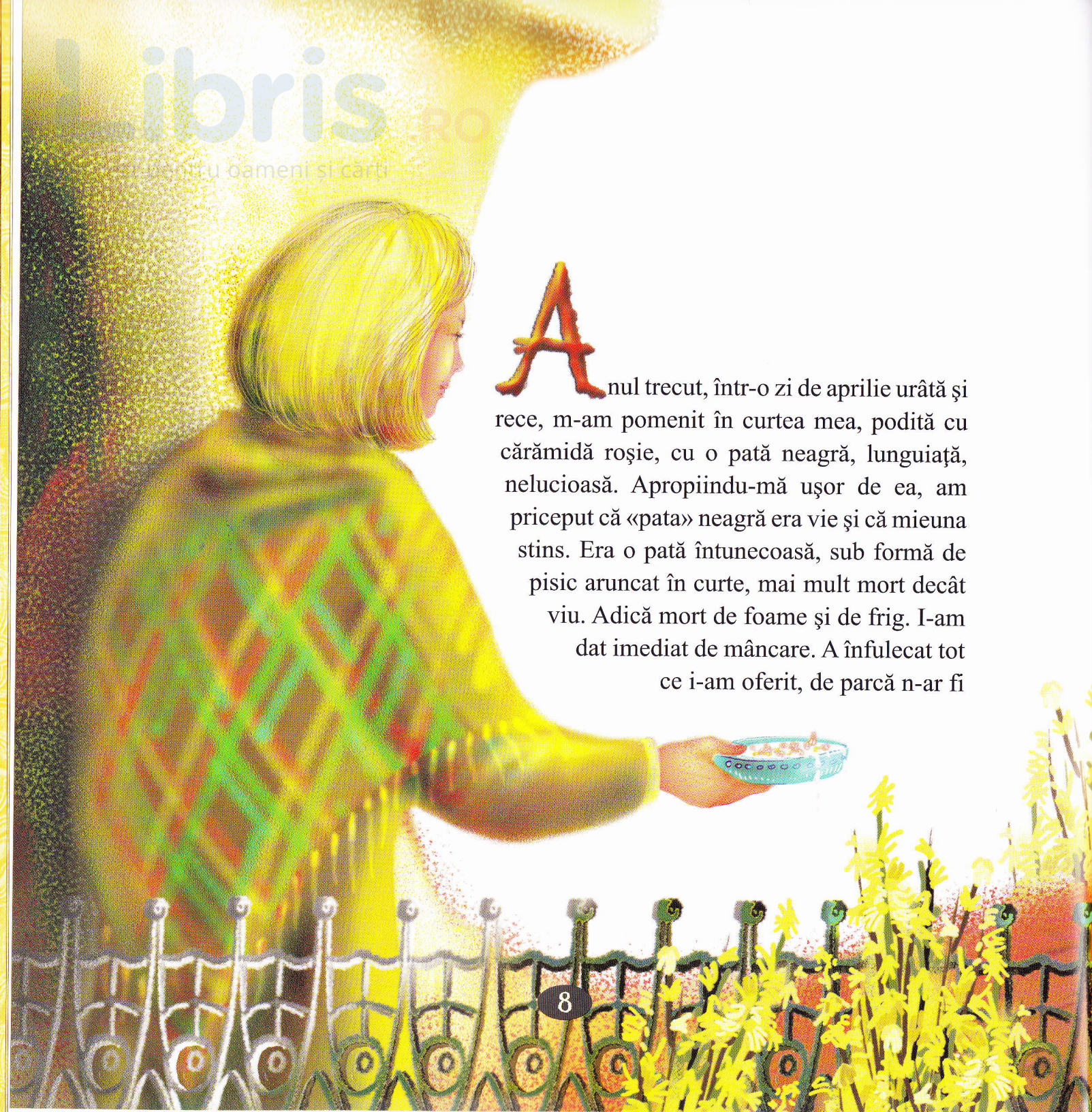

Motă-

motănul

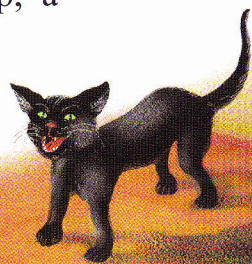
spritat

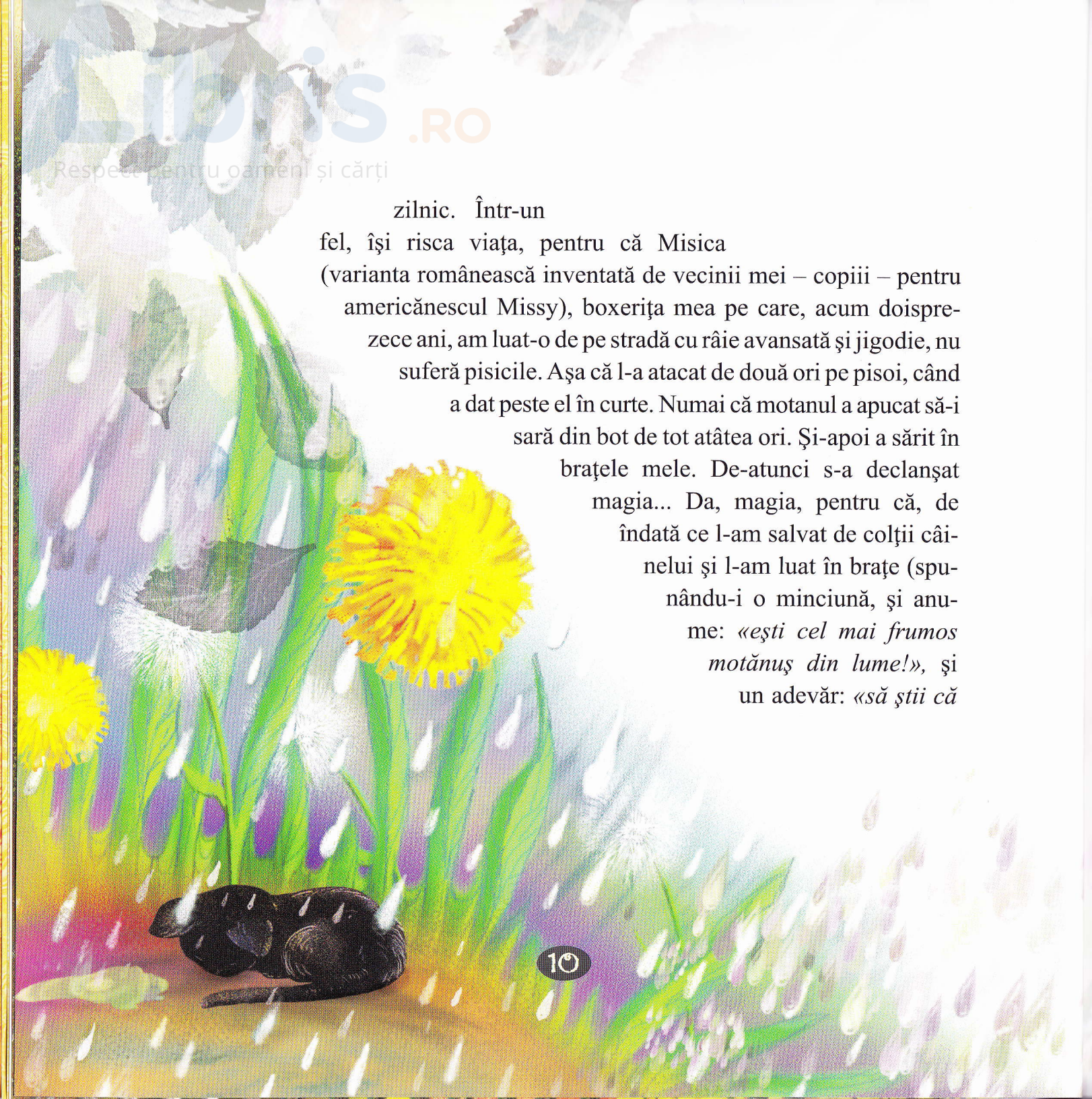

Anul trecut, într-o zi de aprilie urâtă și rece, m-am pomenit în curtea mea, podită cu cărămidă roșie, cu o pată neagră, lunguiață, nelucioasă. Apropiindu-mă ușor de ea, am priceput că «pata» neagră era vie și că mieuna stins. Era o pată întunecoasă, sub formă de pisic aruncat în curte, mai mult mort decât viu. Adică mort de foame și de frig. I-am dat imediat de mâncare. A înfulecat tot ce i-am oferit, de parcă n-ar fi

cunoscut niciodată bucuria de a fi hrănit. După câteva clipe – în timp ce intrasem la bucătărie să-i aduc a patra porție de lapte cu biscuiți –, pisicul a dispărut. În zilele următoare a plouat mult, urât și chinător. Pe neașteptate, pata neagră a apărut iar în curte, zbierând de foame. Era ciuciulete și tremura. I-am dat de mâncare, l-am uscat cu un prosop gros și l-am dus la veterinarul din colț, care i-a făcut câteva injecții contra răcelii. Apoi pisicul a dispărut iarăși, de parcă ar fi înțeles ce-i spusese eu, pe șoptite, doctorului: *«Domnule doctor, e cel mai urâțel motan din lume. Parcă ar fi o știucă slabă...»* Și totuși, de câte ori lipsea mai multe zile la rând, mi se făcea dor de el. Între timp, începuse să crească. Avea blana tot sărăcăcioasă, tot plină de scaieți... Oare unde o fi dormit el în timpul cât ne-am apropiat? După un alt răstimp, a început să vină

zilnic. Într-un fel, își risca viața, pentru că Misica (varianta românească inventată de vecinii mei – copiii – pentru americanescul Missy), boxerița mea pe care, acum doisprezece ani, am luat-o de pe stradă cu râie avansată și jigodie, nu suferă pisicile. Așa că l-a atacat de două ori pe pisoi, când a dat peste el în curte. Numai că motanul a apucat să-i sară din bot de tot atâtea ori. Și-apoi a sărit în brațele mele. De-atunci s-a declanșat magia... Da, magia, pentru că, de îndată ce l-am salvat de colții câinelui și l-am luat în brațe (spunându-i o minciună, și anume: *«ești cel mai frumos motănuș din lume!»*), și un adevăr: *«să știi că*

te iubesc foarte mult și te apăr!»), Motă – așa l-am botezat – a început să toarcă. Scotea un sunet de parcă în pieptul lui mititel s-ar fi aflat două-trei motoare de avion marca Airbus. De la o vreme, o ținem tot așa: adică el s-a mutat definitiv la noi, eu îl apăr de Misica – atunci când ea iese la plimbare prin curte ori pe stradă – și, ținându-l în brațe, îi declar cât este el de frumos și cât îl iubesc eu. Și iată că declarațiile mele și ocrotirea mea au produs

un efect neașteptat: pe blana neagră – între timp lucioasă și curată – a lui Motă au început să apară, una după alta, la început timide și apoi tot mai hotărâte și mai vizibile, mici pete albe, la fel de frumoase ca stelele cerului. Numai că ele, stelele de pe cer, sunt reci. Nu au și nici nu dau căldură. Ale lui Motă sunt fierbinți, ca și dragostea lui pentru mine, pentru casa care acum e și casa lui. Și mai e ceva de spus în finalul acestei povești adevărate: stelele nu au apărut numai pe blana lui Motă, făcându-l să arate ca un superb motan șprițat. Ele s-au ivit și în inima mea. Îmi dau căldură când simt că mi se face frig de-atâta urât și rău în lume.

